

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 6.

Vydána dne 17. února 1951.

Cena Kčs 3.—.

O B S A H:

11. Nařízení, jímž se provádí zákon o provozu na veřejných silnicích.

11.

Vládní nařízení ze dne 13. února 1951,

jímž se provádí zákon o provozu na veřejných
silnicích.

Vláda republiky Československé nařizuje
podle §§ 20 a 24 zákona č. 56/1950 Sb.,
o provozu na veřejných silnicích (dále jen
„zákon“):

ČÁST PRVNÍ.

Užívání veřejné silnice.

HLAVA I.

Pravidla silničního provozu.

Oddíl 1.

Všeobecná ustanovení o užívání veřejné
silnice.

§ 1.

Základní pravidlo.

Každý musí při užívání veřejné silnice
dbát toho, aby neohrožoval bezpečnost a ply-
nulost silničního provozu. Musí rovněž dbát
toho, aby neohrožoval bezpečnost osob a ne-
poškozoval majetek, zejména také veřejnou
silnici, a aby nerušil na ní pořádek.

§ 2.

Obecné užívání veřejné
silnice.

Každý smí užívat veřejné silnice obvyklým
způsobem k účelům, k nimž je určena. Kdo
by však pro svůj věk nebo pro svou tělesnou
nebo duševní vadu mohl užíváním veřejné
silnice ohrozit bezpečnost nebo plynulost sil-
ničního provozu či bezpečnost osob nebo ma-

jetku anebo porušit pořádek na veřejné sil-
nici, smí veřejné silnice užívat jen, je-li vhod-
ným opatřením postaráno o to, aby takovému
ohrožení bylo zabráněno.

§ 3.

Překážky silničního provozu.

(1) Každý je povinen postarat se podle
svých možností o to, aby překážka silničního
provozu, kterou způsobil, byla co nejdříve od-
straněna; jde-li však o překážku, která
vznikla v souvislosti s nehodou v silničním
provozu, nesmí být učiněna opatření, která
by byla na újmu řádnému úřednímu vyšetř-
ování nehody. Podle potřeby učiní opatření
nutná k odstranění závadného stavu místní
národní výbor.

(2) Není-li možno překážku silničního pro-
vozu neprodleně odstranit, musí ten, kdo ji
způsobil, učinit opatření, aby ji mohli ostatní
uživatelé veřejné silnice včas zpozorovat.

§ 4.

Nehody v silničním provozu.

(1) Došlo-li v silničním provozu k nehodě,
je každý, kdo měl na ní účast, povinen po-
starat se podle svých možností o to, aby ná-
sledky nehody byly omezeny na nejmenší
míru.

(2) Všichni, kdo měli na nehodě účast, jsou
povinni si navzájem na požádání prokázat
svou totožnost; povinnost prokázat svou to-
tožnost má také každý, kdo předává osobu
poraněnou při nehodě v silničním provozu
další péči (při převozu, v nemocnici a pod.).

(3) Byla-li při nehodě způsobena škoda na
veřejné silnici nebo na jiném veřejném zaří-
zení, je každý, kdo škodu způsobil, povinen
oznámit to bez odkladu nejbližšímu místnímu
národnímu výboru nebo orgánu národní bez-
pečnosti.

Zvláštní užívání veřejné silnice.

§ 5.

Povolení k zvláštnímu užívání veřejné silnice je zejména třeba:

- a) k pořádání závodů, soutěží a podobných podniků na veřejné silnici,
- b) k dopravě zvláště těžkých nebo rozměrných předmětů,
- c) k umístění zařízení nebo věci na veřejné silnici, jestliže se tím překročí meze jejího obecného užívání,
- d) k pořádání podniků a umístění zařízení (věci) v přímém okolí veřejné silnice, jestliže by jejich provozem nebo umístěním, po případě provozním ruchem jimi vyvolaným, mohla být ohrožena bezpečnost nebo plynulost silničního provozu.

§ 6.

(1) Povolení k zvláštnímu užívání veřejné silnice může být odvoláno nebo vázáno, třeba i dodatečně, podmínkami anebo omezeními.

(2) O povolení k zvláštnímu užívání veřejné silnice v případech uvedených v § 5 písm. c) a d) rozhoduje okresní národní výbor; místo něho rozhoduje místní národní výbor, jde-li o zvláštní užívání jiné silnice než I. až III. třídy.

§ 7.

Zachování řádného stavu veřejné silnice.

Každý je povinen dbát opatrnosti a pozornosti nutné k zachování řádného stavu veřejné silnice; veřejná silnice nesmí být zejména poškozována nebo znečišťována.

Oddíl 2.

Ustanovení o jízdě vozidly.

Řízení vozidel.

§ 8.

(1) Na veřejné silnici musí každé vozidlo nebo soupravu vozidel řídit osoba, která je k tomu způsobilá a je obeznámena s předpisy o provozu na veřejných silnicích.

(2) Nemůže-li vozidlo (soupravu vozidel) bezpečně ovládat jeden řidič, je nutno přibrat potřebný počet dalších řidičů.

§ 9.

Za jízdy je řidič odpovědný za řádný stav vozidla i za dodržení všech předpisů o silničním provozu. Zejména musí dbát toho, aby vozidlo stále ovládal, a musí včas učinit všechna opatření, aby provozem svého vozidla neohrožoval bezpečnost ostatních uživatelů veřejné silnice.

§ 10.

Povinnosti držitele vozidla.

Držitel vozidla je povinen dbát toho, aby vozidlo bylo na veřejné silnici řízeno toliko osobami k tomu způsobilými a aby nebylo dáno do provozu na veřejné silnici, nevyhovuje-li buď samo nebo jeho náklad předpisům o silničním provozu. To platí také o držiteli zvířete, jehož se užívá v silničním provozu.

§ 11.

Směr jízdy.

(1) Na veřejných silnicích se jezdí vpravo. Pomalu jedoucí vozidla a na nepřehledných místech všechna vozidla musí jet těsně při pravém okraji vozovky.

(2) Levé poloviny vozovky se smí užívat jen k předjíždění nebo vyžadují-li toho zvláštní okolnosti.

§ 12.

Vyhýbání a předjíždění.

(1) Vyhýbá se vpravo. Nepřipouští-li nedostatečná vzdálenost mezi kolejemi a okrajem vozovky vyhnouti vpravo, je nutno vyhnout se kolejovému vozidlu vlevo.

(2) Předjíždí se vlevo. Kolejová vozidla se předjíždějí vpravo; nepřipouští-li to nedostatečná vzdálenost mezi kolejemi a okrajem vozovky, lze jedoucí kolejové vozidlo předjet vlevo. Na jednosměrných silnicích lze kolejová vozidla předjíždět vlevo i vpravo.

§ 13.

Odbočování.

Při odbočování musí řidič vozidla dbát zvýšené opatrnosti a ohledu na chodce i na ostatní silniční provoz a nesmí rušit provoz v protisměru ani provoz vozidel kolejových.

Přednost v jízdě.

§ 14.

(1) Na křižovatkách jsou řidiči vozidel jedoucích na vedlejší silnici povinni dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím na hlavní silnici.

(2) Na křižovatkách veřejných silnic stejného řádu jsou řidiči vozidel povinni dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím zprava. Přednost v jízdě motorových a kolejových vozidel bude upravena vyhláškou podle § 35.

(3) Tato ustanovení se nevztahují na křižovatky s řízeným provozem.

§ 15.

Dávají-li vozidla ozbrojených sborů nebo vozidla služby záchranné a požární zvláštní výstražné znamení, jest jim ihned, jakmile se

blíží. uvolnit cestu. Jde-li o vozidlo služby požární, jsou řidiči všech ostatních vozidel povinni zajet vpravo a přechodně zastavit.

§ 16.

Zastavování a stání vozidel.

Na veřejné silnici lze bez náležitého důvodu zastavit nebo stát s vozidly jen na místech, kde to nepřekáží silničnímu provozu nebo neohrožuje jeho bezpečnost.

§ 17.

Opuštění vozidla.

Vozidla smějí zůstat na veřejné silnici bez dozoru jen, bylo-li vše zařízeno tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, bezpečnost osob nebo majetku ani pořádek na veřejné silnici.

§ 18.

Rychlost jízdy.

Rychlost jízdy je nutno přizpůsobit okolnostem, zejména provoznímu ruchu, viditelnosti, stavu a povaze veřejné silnice a stavu vozidla. Při tom musí řidič rychlost svého vozidla stále ovládat a musí včas zvolnit jízdu, po případě zastavit, vždy, kdy toho okolnosti vyžadují.

§ 19.

Znamení pro zastavení a pro změnu směru jízdy. Výstražná znamení.

(1) Úmysl zastavit vozidlo nebo změnit směr jeho jízdy je nutno dát ostatním účastníkům silničního provozu včas a zřetelně najevo. Toto ustanovení se netýká provozu kolejových vozidel, pokud nebude vyhláškou podle § 35 stanoveno jinak.

(2) Výstražná znamení lze dávat jen, pokud je toho třeba pro bezpečnost nebo plynulost silničního provozu.

§ 20.

Náklad a jeho úprava.

Váha nákladu nesmí přesahovat nosnost vozidla. Náklad musí být řádně umístěn a upevněn tak, aby nebyla ohrožována provozní bezpečnost vozidla ani bezpečnost, plynulost nebo pořádek v silničním provozu nebo bezpečnost osob a majetku. To platí přiměřeně také při dopravě osob, zejména pro jejich umístění a pro jejich chování za jízdy.

§ 21.

Osvětlení vozidel.

(1) Za snížené viditelnosti musí být každé vozidlo nebo souprava vozidel v silničním

provozu řádně osvětleny. Není-li pro ně předepsáno konstrukční vybavení větším počtem svítilen, musí být osvětleny alespoň jedním bílým nebo slabě žlutým světlem, umístěným po levé straně vozidla. Motorová vozidla musí svým světlem za jízdy osvětlovat účinné vozovku.

(2) O osvětlení kolejových vozidel platí zvláštní předpisy.

(3) Řidič je povinen dbát toho, aby neohrožil bezpečnost provozu používáním oslňujících světél.

§ 22.

Kolony vozidel.

Proud vozidel k sobě patřících (kolona) musí být tak uspořádán, aby neohrožoval bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, zejména musí být rozčleněn v menší skupiny dostatečně od sebe vzdálené.

Oddíl 3.

Ustanovení o jízdě na kole a na koni.

§ 23.

Všeobecné ustanovení.

Pokud z jednotlivých ustanovení tohoto oddílu neplyne jinak, platí pro jízdu na kole a na koni přiměřeně také ustanovení pro jízdu vozidly uvedená v oddílu 2.

§ 24.

Jízda na kole.

(1) Cyklisté jsou povinni jeti těsně při pravém okraji vozovky. Při jízdě mimo uzavřené osady smějí užívat také pravé krajnice, nepřekážejí-li tím chodcům. Tato ustanovení platí i tenkrát, je-li jízdní kolo vedeno.

(2) Je-li pro cyklisty určena zvláštní stezka, smějí používat pro jízdu na kole jen této stezky.

§ 25.

Osvětlení jízdních kol.

Za snížené viditelnosti musí mít jízdní kola vpředu svítilnu s bílým nebo slabě žlutým neoslňujícím světlem, která účinně osvětluje vozovku.

§ 26.

Jízda na koni.

(1) K jízdě na koni nutno užívat zvláštních cest k tomu určených, a není-li jich, vozovky.

(2) Jezdci smějí jeti nejvýše dva vedle sebe. Za snížené viditelnosti musí však jeti za sebou, nejsou-li osvětleni jako uzavřené útvary anebo nejsou-li dostatečně osvětleni jinými světelnými zdroji.

Oddíl 4. Ustanovení pro chodce.

§ 27.

Povinnosti chodců.

(1) Na veřejné silnici jsou chodci povinni chodit po chodnících nebo krajnicích. Vozovku směji přecházet jen s náležitou opatrností, kolmo ke směru silničního provozu, a nesmějí na ní zbytečně prodlévat.

(2) Na vyznačených přechodech přes vozovku jsou chodci povinni jít v pravé polovině přechodu ve směru chůze. Vpravo musí chodit i jinak všude, kde toho vyžaduje plynulost provozu.

§ 28.

Pochodující útvary a průvody.

(1) Pochodující útvary nebo průvody se musí ubírat po pravé straně vozovky a učinit místo předjíždějícím i protijedoucím vozidlům. Delší pochodující útvary (průvody) musí být uspořádány tak, aby neohrožovaly bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, zejména musí být rozčleněny v menší skupiny dostatečně od sebe vzdálené.

(2) Pochodující školní mládež má užívat chodníku, vozovky pak jen tehdy, nemůže-li jít po chodníku; použije-li vozovky, platí pro ni ustanovení odstavce 1.

HLAVA II.

Řízení silničního provozu dopravními značkami a dopravními orgány.

§ 29.

Dopravní značky a zařízení.

(1) Řízení a zabezpečení provozu na veřejných silnicích slouží také dopravní značky a zařízení; pokynů jimi vyjádřených musí každý dbát. Předpisy o dopravních značkách a zařízeních budou vydány vyhláškou podle § 35.

(2) Jiných než ve vyhlášce uvedených dopravních značek nesmí být v silničním provozu užíváno. Jakékoli zařízení, která mohou vést k záměně s dopravními značkami nebo která mohou způsobit, že dopravní značka nebude dobře viditelná, nesmějí být na veřejných silnicích nebo v jejich přímém okolí umístěována.

Místní úprava silničního provozu.

§ 30.

(1) Vyžaduje-li toho podle místních poměrů bezpečnost nebo plynulost silničního

provozu, lze silniční provoz upravit, po případě omezit nebo i zastavit místní úpravou.

(2) Dočasně lze taková opatření učinit v míře nevyhnutelně nutné také:

- a) k zajištění bezpečnostních opatření.
- b) při provádění prací na veřejné silnici,
- c) vyžaduje-li toho nezbytně stav veřejné silnice,
- d) při zvláštním užívání veřejné silnice.

§ 31.

Místní úprava silničního provozu se uvádí ve veřejnou známost dopravní značkou nebo dopravním zařízením. V Praze lze tak učinit v případech uvedených v § 30 odst. 1, kde by uvedení ve známost dopravní značkou (dopravním zařízením) nebylo s hlediska bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu vhodné, vyhláškou ústředního národního výboru v Úředním listě.

§ 32.

Pokyny dopravních orgánů.

(1) Pokyny orgánů, které bezprostředně řídí provoz na veřejných silnicích nebo na něj dozírají (dopravní orgány), mají přednost před pravidly silničního provozu i před pokyny vyjádřenými dopravními značkami nebo zařízenými, zejména i před světelnými znameními.

(2) Předpisy o znameních dopravních orgánů a o světelných znameních určených k řízení silničního provozu budou vydány vyhláškou podle § 35.

HLAVA III.

Ustanovení společná.

Výjimky a úlevy.

§ 33.

(1) Ustanovení o užívání veřejné silnice se nevztahují na ozbrojené sbory, na požární a civilní ochranu a na službu záchrannou, pokud toho plnění jejich zvláštních úkolů nezbytně vyžaduje.

(2) Připouští-li to bezpečnost a plynulost silničního provozu, může ministerstvo národní bezpečnosti v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady stanovit další výjimky všeobecné povahy vyhláškou v úředním listě.

(3) Způsobem určeným v odstavci 2 budou zejména stanoveny výjimky potřebné pro provoz zvláštních vozidel (zvláštních vozidel ozbrojených sborů, vozidel pracovních a pod.).

§ 34.

(1) V jednotlivých případech, pro jednotlivé skupiny případů a pro určité veřejné sil-

nice může povolit výjimky národní výbor. Je-li třeba, aby takové povolení výjimky bylo uvedeno ve všeobecnou známost, stane se tak způsobem v místě obvyklým.

(2) Výjimku, které je v silničním provozu okamžitě třeba, může povolit také dopravní orgán na místě samém.

Prováděcí předpisy.

§ 35.

Předpisy potřebné k provedení této části vydá ministerstvo národní bezpečnosti v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady vyhláškou v úředním listě; tak budou stanoveny zejména povinnosti řidičů vozidel a jiných uživatelů veřejné silnice. Stejným způsobem mohou být upraveny věci, jichž se týkají ustanovení této části, také v případech, kde toho budou vyžadovat mezinárodní předpisy.

§ 36.

Předpisy o dopravě osob na nákladních automobilech a na přívěsných vozech vydá vyhláškou v úředním listě ministerstvo dopravy v dohodě s ministerstvem národní bezpečnosti.

§ 37.

Příslušnost.

(1) Ve věcech upravených podle této části jsou — pokud se jinak nestanoví — příslušné v první stolici okresní národní výbory. Místo nich jsou příslušné v první stolici

- a) krajské národní výbory, jde-li o věc týkající se dálkového provozu na silnicích I. třídy,
- b) místní národní výbory, jde-li o věc týkající se provozu na jiných silnicích než I. až III. třídy.

(2) Tam, kde v těchto věcech činí nějaké opatření ministerstvo, je k tomu příslušné ministerstvo národní bezpečnosti.

(3) Ministerstvo dopravy je příslušné ve věcech týkajících se:

- a) dopravy osob na nákladních automobilech a na přívěsných vozech,
- b) dopravy zvláště těžkých nebo rozměrných předmětů.

(4) Ministerstvo stavebního průmyslu je příslušné ve věcech týkajících se

- a) ochrany veřejných silnic,
- b) dopravních značek po technické stránce a vzhledem k uspořádání silniční sítě.

(5) Ministerstva, krajské i okresní národní výbory mohou výkonem své působnosti v jednotlivých případech, pro jednotlivé skupiny případů a pro určité veřejné silnice pověřit podřízené orgány.

(6) Je-li nebezpečí v prodlení, mohou uči-

nit nutná opatření předběžně místní národní výbory nebo dopravní orgány.

§ 38.

Dopravní orgány.

(1) Dopravními orgány jsou orgány národní bezpečnosti a jiné orgány, pokud budou ministerstvem národní bezpečnosti v dohodě s příslušným ústředním úřadem pověřeny dozorem na provoz na veřejných silnicích nebo jeho řízením.

(2) Dopravními orgány na vojenských silnicích a na silnicích, které byly na přechodnou dobu vyhrazeny pro vojenskou dopravu, jsou orgány vojenské správy.

ČÁST DRUHÁ.

Vozidla a řízení motorových vozidel.

HLAVA I.

Vozidla.

§ 39.

Konstrukce a vybavení vozidel.

Na veřejných silnicích se smí užívat jen vozidel, která jsou konstruována a vybavena tak, aby nemohla ohrožovat bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, bezpečnost osob nebo majetku, ani pořádek na veřejných silnicích; vozidla, jichž se užívá na veřejných silnicích, musí proto odpovídat ustanovením tohoto nařízení a podmínkám stanoveným pro jejich stavbu a provoz.

§ 40.

Způsobilost vozidel k provozu.

(1) Na veřejných silnicích se smí užívat jen motorových vozidel,

- a) jejichž technická způsobilost k provozu byla schválena (§ 43) nebo jež se shodují se schváleným typem (§ 41) a
- b) pro něž byla přidělena poznávací značka (§ 48).

(2) Při schvalování technické způsobilosti motorových vozidel nebo jejich typů se musí dbát toho, aby vozidla byla konstruována a vybavena tak, aby jejich provoz byl bezpečný a hospodárný, a aby odpovídala technickým podmínkám stanoveným pro jejich stavbu a provoz.

§ 41.

Schvalování technické způsobilosti typů vozidel.

(1) O technické způsobilosti typu motorového vozidla k provozu rozhoduje ministerstvo dopravy.

(2) Schválení typu platí pro všechna vyrobená nebo dovezená vozidla, která tomuto typu odpovídají.

(3) Ministerstvo těžkého průmyslu může v dohodě s ministerstvem dopravy během výroby nařídit odstranění konstrukčních závad, které vyjdou najevo po schválení technické způsobilosti typu motorového vozidla, a určit k tomu přiměřenou lhůtu.

§ 42.

Osvědčení o schválení způsobilosti vozidla k provozu (typové osvědčení).

Výrobce, po případě dovozce, vydá pro každé motorové vozidlo vyrobené nebo dovezené podle schváleného typu osvědčení o schválení technické způsobilosti motorového vozidla k provozu (dále jen „typové osvědčení“) a potvrdí v něm, že se vozidlo shoduje se schváleným typem.

§ 43.

Schvalování technické způsobilosti jednotlivých vozidel.

(1) O technické způsobilosti motorových vozidel, jež se neshodují s některým typem schváleným ministerstvem dopravy (§ 41), rozhoduje krajský národní výbor, který v typovém osvědčení potvrdí technickou způsobilost vozidla.

(2) Při každé změně podstatné části mechanismu nebo konstrukce vozidla, jakož i při změně jeho rozměrů nebo vlastní váhy může být vozidlo dáno do provozu teprve, když byla krajským národním výborem schválena znovu jeho technická způsobilost.

§ 44.

Schvalování technické způsobilosti částí vozidla.

Tvoří-li části motorového vozidla technický celek, může být jejich technická způsobilost schválena také jednotlivě.

§ 45.

Schvalování technické způsobilosti vozidel určených k dopravě osob v dopravním podnikání.

Motorová vozidla určená k dopravě osob v dopravním podnikání musí vyhovovat zvláštním podmínkám stanoveným pro jejich stavbu a provoz.

§ 46.

Namátkové technické prohlídky vozidel.

(1) Vznikne-li důvodná pochybnost o technické způsobilosti motorového vozidla k pro-

vozu, dá okresní národní výbor, v jehož obvodu vozidlo právě je, provést na náklad držitele technickou prohlídku vozidla.

(2) Zjistí-li se při technické prohlídce, že motorové vozidlo nevyhovuje podmínkám, za kterých byla schválena jeho technická způsobilost k provozu, určí okresní národní výbor přiměřenou lhůtu k odstranění závad a učiní opatření, aby vozidlo nebylo možno používat k provozu, dokud závada trvá.

§ 47.

Pravidelné technické prohlídky vozidel.

(1) Motorová vozidla jsou podrobena pravidelným technickým prohlídkám, které se provádějí na náklad jejich držitele. Účelem těchto prohlídek je zjistit, zda motorová vozidla vyhovují stanoveným podmínkám a zda jsou řádně udržována.

(2) Technické prohlídky podle odstavce 1 provádí krajský národní výbor nebo orgán jím zmocněný.

(3) Prováděním technických prohlídek motorových vozidel, jež nejsou určena k dopravě osob v dopravním podnikání, může ministerstvo dopravy pověřit jednotnou celostátní organizací československých motoristů (dále jen „organizace motoristů“) nebo v případě potřeby jinou socialistickou právnickou osobu. Provádění těchto technických prohlídek podléhá doзору krajských národních výborů.

§ 48.

Poznávací značky.

(1) Byla-li schválena technická způsobilost motorového vozidla k provozu, musí držitel vozidla žádat o přidělení poznávací značky. Značku přidělí okresní národní výbor, v jehož obvodu má mít vozidlo své pravidelné stanoviště (domovské stanoviště).

(2) Okresní národní výbor může přidělené poznávací značky měnit.

§ 49.

Provozní průkaz.

Jako doklad o způsobilosti motorového vozidla k provozu vydá okresní národní výbor žadateli provozní průkaz. Provozní průkaz musí mít řidič při provozu motorového vozidla na veřejné silnici vždy u sebe, pokud není prováděcími předpisy povolena výjimka.

§ 50.

Převozy a zkušební jízdy vozidel.

Jízdy motorových vozidel, jejichž technická způsobilost k provozu nebyla ještě schválena,

jakož i jízdy vozidel, která jsou zkoušena opravárenskými podniky, mohou se konat jen tehdy, byla-li pro tato vozidla přidělena zvláštní poznávací značka a zvláštní provozní průkaz.

§ 51.

Vyloučení vozidel z provozu.

(1) Okresní národní výbor vyloučí motorové vozidlo z provozu,

- a) nebyla-li do stanovené lhůty odstraněna závada zjištěná při technické prohlídce vozidla,
- b) nepožádá-li držitel o schválení technické způsobilosti vozidla po změně jeho podstatných částí nebo odmítne-li podrobit je technické prohlídce, nebo
- c) neodpovídá-li vozidlo podmínkám, uloženým z hospodářských důvodů, nebo podmínkám hospodářného provozu (§ 20 odst. 5 zákona).

(2) Držitel, který své vozidlo vyřadil z provozu nebo jehož vozidlo bylo z provozu vyloučeno okresním národním výborem, je povinen vrátit provozní průkaz okresnímu národnímu výboru, který jej vydal, a předložit typové osvědčení.

§ 52.

Působnost jiných orgánů.

(1) Schvalovat technickou způsobilost a provádět technické prohlídky motorových vozidel ozbrojených sborů náleží orgánům, které k tomu budou zmocněny příslušným ministerstvem; totéž platí pro přidělování poznávacích značek.

(2) Schvalovat technickou způsobilost a provádět technické prohlídky motorových vozidel, jakož i přidělovat poznávací značky přísluší, pokud jde o motorová vozidla

- a) Československé státní automobilové dopravy, národního podniku, orgánům, které k tomu budou zmocněny ministerstvem dopravy,
- b) Československé státní pošty, národního podniku, orgánům, které k tomu budou zmocněny ministerstvem pošt v dohodě s ministerstvem dopravy.

§ 53.

Přívěsné vozy.

Ustanovení §§ 40 až 52 o motorových vozidlech platí také pro přívěsné vozy s tou odchylkou, že pro přívěsný vůz se přiděluje popisná značka (§ 48), po případě zvláštní popisná značka (§ 50).

HLAVA II.

Řízení motorových vozidel.

Oddíl 1.

Oprávnění k řízení motorových vozidel.

§ 54.

Řidičské povolení.

(1) Motorové vozidlo je oprávněn řídit na veřejných silnicích jen ten, kdo obdržel řidičské povolení. Bez řidičského povolení smí řídit motorové vozidlo jen ten, kdo se podrobuje výcviku nebo zkoušce v řízení motorových vozidel pod dohledem oprávněného učitele (§ 67).

(2) Řidičské povolení může být uděleno pouze tomu, kdo

- a) je tělesně a duševně schopný,
- b) je spolehlivý, pokud jde o řízení motorových vozidel,
- c) podrobil se odbornému výcviku,
- d) prokáže odbornou způsobilost zkouškou.

(3) Prováděcími předpisy může být stanoveno, že se k řízení některých druhů motorových vozidel řidičské povolení nevyžaduje.

§ 55.

Skupiny řidičských povolení.

Řidičská povolení se udělují pro skupiny motorových vozidel, u nichž obtížnost řízení je přibližně stejná.

§ 56.

Nejnižší věk řidičů motorových vozidel.

(1) Řidičské povolení lze udělit jen žadateli, který překročil 18. rok věku; dovršení alespoň 16. roku stačí, jde-li o řidičské povolení pro motorové vozidlo, jehož řízení není obtížné. Pro řízení motorových vozíků pro invalidy lze řidičské povolení udělit, dovršil-li žadatel alespoň 15. rok věku.

(2) Pro řízení autobusů platí ustanovení § 61.

(3) Prováděcími předpisy může být stanoveno, že krajské národní výbory mohou udělovat řidičská povolení určitého druhu žadatelům, kteří dovršili alespoň 17. rok věku, prokáží-li lékařskou prohlídkou tělesnou a duševní schopnost, není-li pochyb o jejich spolehlivosti, pokud jde o řízení motorových vozidel, a je-li dán obecný zájem.

§ 57.

Omezené řidičské povolení.

Plyne-li z posudku úředního lékaře, že žadatel je k řízení motorových vozidel schopný jen částečně, omezí okresní národní výbor

řidičské povolení — pokud jeho udělení není vůbec vyloučeno — tak, aby odpovídalo schopnostem žadatele. Může též nařídít opět-
né přezkoumání schopností žadatele.

§ 58.

O d b o r n á z p ů s o b i l o s t.

(1) Odborná způsobilost žadatelova se prokazuje zkouškou.

(2) Zkoušku stanoví a řídí krajský národní výbor. Podrobnosti, zejména obsah a způsob provádění zkoušky určuje zkušební řád; zkoušku ze znalosti pravidel silničního provozu může provádět orgán národní bezpečnosti.

(3) Ministerstvo dopravy může v dohodě s ministerstvem národní bezpečnosti pověřit prováděním zkoušek okresní národní výbory nebo učiliště oprávněná k výcviku.

§ 59.

Ř i d i č s k ý p r ů k a z.

(1) Řidičské povolení se prokazuje řidičským průkazem, jehož úpravu stanoví prováděcí předpisy.

(2) S řidičským průkazem může být spojena zvláštní vložka s útržky, které okresní národní výbor nebo orgán národní bezpečnosti postupně oddělí, dopustí-li se držitel řidičského průkazu vážného přestupku v silničním provozu. Prováděcími předpisy bude stanoveno, od kdy se tato vložka zavede, které přestupky se považují za vážné, v kterých případech nutno odebraný útržek vrátit a za jakých podmínek lze vydat novou vložku s útržky.

§ 60.

P o v i n n o s t i d r ž i t e l e ř i d i č s k é h o p r ů k a z u.

(1) Držitel řidičského průkazu musí mít řidičský průkaz při řízení motorového vozidla stále u sebe.

(2) Držitel řidičského průkazu je povinen ohlásit okresnímu národnímu výboru změnu údajů zapsaných v řidičském průkaze.

§ 61.

Z v l á š t n í p o d m í n k y p r o ř í z e n í m o t o r o v ý c h v o z i d e l.

(1) Řídit osobní automobily užívané v silničním dopravním podnikání nebo autobusy může jen ten, kdo překročil 21. rok věku, prokázal tříletou praxi v řízení motorových vozidel určených prováděcími předpisy a vyhovuje přísnějším podmínkám, pokud jde o tělesnou a duševní schopnost.

(2) Žadatelům o řidičské povolení může být uloženo, aby se podrobili psychotechnickému vyšetření. Řidičům motorových vozidel, jejichž řízení je obtížné, může být uloženo, aby se podrobili zvláštnímu zdokonalovacímu výcviku; při tom může být zkrácena doba praxe podle ustanovení odstavce 1.

(3) Osoby, kterým bylo uděleno řidičské povolení podle ustanovení odstavce 1, jsou povinny podrobovat se pravidelným lékařským prohlídkám.

§ 62.

P ř e z k o u š e n í z p ů s o b i l o s t i ř i d i č ů. O b n o v e n í ř i d i č s k ý c h p o v o l e n í.

(1) Má-li okresní národní výbor vážný důvod k domněnce, že řidič je nezpůsobilý nebo jen částečně způsobilý k řízení motorových vozidel, dá přezkoumat jeho tělesnou nebo duševní schopnost lékařem nebo dá přezkoušet jeho odbornou způsobilost.

(2) Podle výsledku přezkoušení může okresní národní výbor řidičské povolení odejmout nebo je omezit podle ustanovení § 57; může též uložit nový výcvik.

(3) Prováděcími předpisy může být určena doba platnosti řidičských povolení a stanoveny podmínky pro jejich obnovení.

§ 63.

V ý c h o v a ř i d i č ů m o t o r o v ý c h v o z i d e l.

(1) Stát pečuje o stálou výchovu řidičů motorových vozidel, zejména o zvyšování jejich ideové úrovně a charakterových vlastností potřebných k bezpečnému, plynulému a hospodárnému silničnímu provozu.

(2) Výchovu řidičů motorových vozidel provádí organizace motoristů nebo jiné socialistické právnické osoby pověřené ministerstvem dopravy v dohodě s ministerstvem národní bezpečnosti, a to podle směrnic vydaných ministerstvem dopravy v dohodě s příslušnými ústředními úřady.

§ 64.

Ř i d i č s k é p o v o l e n í p r o ř í z e n í v o z i d e l o z b r o j e n ý c h s b o r ů.

Pro řízení vozidel ozbrojených sborů udělují, po případě odnímají, zvláštní řidičská povolení orgány vojenské správy (Sboru národní bezpečnosti, Sboru vězeňské stráže), které určí příslušný ústřední úřad; pro vydávání a odnímání zvláštních řidičských povolení platí směrnice těchto ústředních úřadů, vydané se zřetelem k zásadám tohoto nařízení.

Oddíl 2.

Výcvik řidičů motorových vozidel.

§ 65.

Účel výcviku.

(1) Účelem výcviku v řízení motorových vozidel je seznámit žadatele o řídičské povolení s předpisy o provozu na veřejných silnicích, s technikou motorového vozidla a s jeho udržováním a vycvičit je v technice jízdy.

(2) Veškerý výcvik se provádí podle jednotných zásad, které stanoví učební osnova; vydává ji ministerstvo dopravy v dohodě s příslušnými ústředními úřady.

§ 66.

Oprávnění k výcviku.

(1) Organizace motoristů je oprávněna k výcviku v řízení motorových vozidel všech druhů, a to ve zvláštních učilištích. Ministerstvo dopravy může v dohodě s ministerstvem národní bezpečnosti pověřit též jiné socialistické právnické osoby, aby prováděly výcvik v řízení motorových vozidel, vyžadují-li to zájem výcviku.

(2) Školy směru automobilního, dopravního a strojnického jsou oprávněny k výcviku svých žáků, a to v rozsahu, který pro ně stanoví učební osnova.

(3) K výcviku řidičů zemědělských traktorů jsou oprávněny:

- zemědělské školy pro své žáky, pokud je výcvik obsažen v jejich učební osnově,
- ústředí pro mechanizaci zemědělství, národní podnik, ve svých výcvikových střediscích, a to jednak pro své zaměstnance, jednak i pro osoby jiné.

§ 67.

Učitelé.

Jízdě motorovým vozidlem může vyučovat jen ten, kdo k tomu obdržel povolení od krajského národního výboru.

§ 68.

Výcvik řidičů ozbrojených sborů.

Příslušné ústřední úřady určí osoby, které jsou oprávněny provádět zkoušky učitelů pro potřeby ozbrojených sborů a udělovat (odnímat) jim povolení vyučovat jízdě motorovými vozidly.

HLAVA III.

Péče o rozvoj motorismu.

§ 69.

Provádění úkolů péče o rozvoj motorismu.

Provádění některých úkolů péče o rozvoj motorismu, zejména organizování pomocných služeb motoristům, jakož i jiných úkolů, plynoucích z potřeby zlidovění motorismu, z potřeby hospodárnosti a bezpečnosti provozu nebo z potřeby mezinárodního provozu motorových vozidel, může ministerstvo dopravy v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady svěřit organizaci motoristů.

§ 70.

Úhrada nákladů.

Prováděcími předpisy může být stanoveno, že k úhradě nákladů spojených s péčí o rozvoj motorismu prováděnou podle tohoto nařízení — pokud nejsou kryty náhradami za příslušný výkon — přispívají držitelé motorových vozidel částkou nepřevyšující 5% pojistného v pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti za provoz těchto vozidel.

HLAVA IV.

Ustanovení společná.

§ 71.

Prováděcí předpisy.

Předpisy potřebné k provedení této části vydá ministerstvo dopravy v dohodě s ministerstvy národní bezpečnosti a národní obrany a s ostatními zúčastněnými ústředními úřady vyhláškou v úředním listě. Tímto způsobem budou stanoveny zejména

- technické podmínky pro stavbu, provoz a udržování motorových vozidel a přívěsných vozů,
- výjimky ze schvalování technické způsobilosti motorových vozidel (přívěsných vozů), jejich částí nebo změn,
- skupiny motorových vozidel, pro něž se vydává řídičské povolení,
- podmínky pro udělení, rozšíření, odnětí anebo omezení řídičských povolení, jakož i pro společnou platnost těchto povolení,
- podmínky pro povolení k vyučování jízdě motorovým vozidlem, rozsah tohoto oprávnění a povinnosti učitelů (§ 67),
- povinnosti držitelů a řidičů motorových vozidel, zejména povinnost hlásit některé údaje a povinnost vést při provozu některých motorových vozidel záznam o jejich výkonech.

- g) výklad pojmů, při čemž může být stanoveno, že některé druhy vozidel se nepokládají za motorová vozidla, i když jsou opatřena pomocným motorem,
- h) zkušební řád podle ustanovení § 58 odst. 2,
- ch) předpisy pro mezinárodní provoz motorovými vozidly, zejména i ze států nebo do států, které nejsou smluvní stranou příslušné mezinárodní úmluvy,
- i) ustanovení o tom, zda a v jaké výši a jakým způsobem přispívají držitelé motorových vozidel k úhradě nákladů péče o rozvoj motorismu (§ 70), jakož i o způsobu a kontrole použití těchto příspěvků,
- j) výjimky z ustanovení této části potřebné pro trolejbusy,
- k) předpisy o době platnosti řídičských průkazů vydaných před účinností tohoto nařízení a o podmínkách pro jejich výměnu,
- l) předpisy o tom, v jaké míře zůstávají v platnosti schválení způsobilosti motorových vozidel (přívěsných vozů) udělená před účinností tohoto nařízení; při tom lze též stanovit, že i na tato vozidla se vztahují některá ustanovení tohoto nařízení nebo předpisů podle něho vydaných.

§ 72.

Platnost pro trolejbusy a pro zvláštní motorová vozidla.

(1) Ustanovení této části platna pro autobusy vztahují se též na trolejbusy, pokud prováděcí předpisy nestanoví jinak.

(2) Na zvláštní motorová vozidla (přívěsné vozy) ozbrojených sborů, která určí příslušná ministerstva, se ustanovení této části nevztahují.

ČÁST TŘETÍ.

Pojištění.

§ 73.

Rozsah pojištění.

(1) Osoba odpovědná podle předpisů nahradě škody za provoz motorového vozidla (dále jen „pojištěný“) je pojištěna v mezích ustanovení dále uvedených proti následkům zákonné odpovědnosti za provoz tohoto vozidla na území Československé republiky u Československé pojišťovny, národního podniku (dále jen „pojišťovna“).

(2) Pojištění se vztahuje na motorová vozidla užívaná k provozu na veřejných silnicích nebo k takovému provozu způsobilá (§ 40) a na cizozemská motorová vozidla, která jsou v provozu na československém státním území. Provozem motorového vozidla rozumí se též provoz jeho přívěsných vozů.

Obsah pojištění.

§ 74.

(1) Pojišťovna je zavázána vůči pojištěnému — v případech § 76 vůči poškozenému — nahradit částky, které podle předpisů o náhradě škody je pojištěný povinen poskytnout náhradou za škody způsobené provozem motorového vozidla, jestliže vznikly

- a) ublížením na zdraví třetím osobám nebo jich usmrcením,
- b) zničením nebo poškozením věcí třetích osob,
- c) odcizením nebo ztrátou věcí třetích osob, byly-li provozem motorového vozidla tyto osoby usmrceny, zbaveny vědomí nebo bylo-li jim ublíženo na zdraví.

(2) Pojišťovna též nahradí osobám, kterým je přičítána odpovědnost za provoz motorového vozidla, soudní a mimosoudní náklady obrany proti nároku třetí osoby, jakož i náklady obhajoby v trestním řízení pro čin, který je nebo by mohl být příčinou takového nároku. Tyto náklady hradí pojišťovna jen, pokud byly nutné s hlediska její-náhradové povinnosti; náklady obhajoby v trestním řízení v první stolici hradí však pojišťovna vždy.

(3) Pojistná náhrada za zničení, poškození, odcizení nebo ztrátu věcí může být omezena [§ 81 odst. 1 písm. a)].

§ 75.

(1) Pojišťovna není však zavázána nahradit nároky

- a) z ublížení na zdraví rodinným příslušníkem pojištěného [§ 81 odst. 1 písm. b)] nebo z jich usmrcení, pokud byli dopravováni motorovým vozidlem, za jehož provoz pojištěný odpovídá, nebo se účastnili na jeho provozu,
- b) ze zničení nebo poškození motorového vozidla, za jehož provoz pojištěný odpovídá, jakož i ze zničení, poškození, odcizení nebo ztráty věcí jím dopravovaných,
- c) osob majících bydliště v cizině, jestliže byly dopravovány cizozemským motorovým vozidlem, za jehož provoz pojištěný odpovídá, nebo se účastnily na provozu takového vozidla,
- d) ze zničení nebo poškození cizozemských motorových vozidel jiným cizozemským motorovým vozidlem,
- e) ze škod způsobených vojenskými motorovými vozidly za války,
- f) Ústřední národní pojišťovny na náhradu dávek, které přiznala poškozenému, má-li pojišťovna podle § 78 odst. 1 písm. a) právo postihu proti pojištěnému, proti kte-

rému je nárok Ústřední národní pojišťovny uplatňován, nebo má-li pojišťovna právo postihu z kteréhokoliv důvodu podle § 78 odst. 1 písm. b) nebo c).

(2) Odchylkou od ustanovení odstavce 1 písm. b) je pojišťovna zavázána nahradit nároky dopravovaných osob, které nejsou rodinnými příslušníky pojištěného, jestliže jejich nároky vznikly zničením, poškozením, odcizením nebo ztrátou jejich oděvu, jejich zavazadel s osobními cestovními potřebami nebo předmětů, které nosí při sobě.

§ 76.

Přímé nároky poškozeného.

(1) Nemohla-li být zjištěna osoba odpovědná za provoz motorového vozidla (§ 73) ani jiná osoba za škodu odpovědná, má poškozený nárok na náhradu škody přímo vůči pojišťovně v mezích povinností pojištěného a v mezích náhradové povinnosti pojišťovny. Tento nárok přísluší teprve od určité hranice a může být omezen [§ 81 odst. 1 písm. c)]; přísluší poškozenému jen, byla-li nehoda bez průtahu hlášena bezpečnostním orgánům, je-li prokázáno, že škoda byla způsobena provozem motorového vozidla, a byl-li uplatněn u pojišťovny nejpozději do šesti měsíců ode dne nehody.

(2) Pojišťovna nenahrazuje v případech odstavce 1 Ústřední národní pojišťovně dávky, které tato pojišťovna přiznala poškozenému.

§ 77.

Placení náhrady.

(1) Pojišťovna je povinna vyplatit pojistnou náhradu za nárok třetí osoby do patnácti dnů potom, kdy nárok třetí osoby byl zjištěn uznáním, narovnáním, soudním smírem nebo pravomocným rozsudkem; je-li v uznání, narovnání, soudním smíru nebo rozsudku stanovena pro plnění pojištěného lhůta jiná, platí tato lhůta i pro plnění pojišťovny. Náklady, které se mají hradit podle § 74 odst. 2, je pojišťovna povinna zaplatit do patnácti dnů potom, kdy jí byla oznámena pravomocně stanovená, po případě uznaná výše nákladů.

(2) Pojišťovna vyplácí pojistnou náhradu přímo poškozenému, když dříve o tom uvedomila pojištěného; pojištěnému vyplatí až do výše celkového plnění, k němuž je povinna, částky, kterými uspokojil oprávněné nároky poškozeného z nehody, které se týká pojistná náhrada.

(3) Je-li pojistná náhrada za zničení, poškození, odcizení nebo ztrátu věcí omezena [§ 81 odst. 1 písm. a)] a uplatňovaný nárok převyšuje pojistnou částku, může se pojišťovna zhostit závazku hradit náklady dalšího řízení

prohlášením, že vyplatí oprávněnému příslušnou pojistnou částku a náklady do té doby vzniklé, pokud je povinna je nahradit.

§ 78.

Právo postihu.

(1) Pojišťovně přísluší právo na náhradu částek, které vyplatila z důvodu škody způsobené provozem motorového vozidla,

- vůči pojištěnému, který způsobil nehodu úmyslně nebo v opilosti, nebo řídil motorové vozidlo, nemaje předepsané povolení, nebo svěřil řízení motorového vozidla osobě, o které věděl nebo musel vědět, že je nezpůsobilá k jeho řízení;
- vůči osobě, která se způsobem zakládajícím trestný čin zmocnila motorového vozidla a způsobila jím nehodu;
- vůči držiteli motorového vozidla, který je povinen platit pojistné, jestliže byl v prodlení s placením pojistného [§ 81 odst. 1 písm. f)] a jde-li o motorové vozidlo uváděné nově do provozu;
- vůči osobě, která užila motorového vozidla k závodění, stala-li se nehoda, která vedla k vznesení nároků, při závodech v rychlosti, které podléhají úřednímu povolení, nebo při přípravných jízdách k nim a nebylo-li pojistné za toto nebezpečí včas zapláceno;
- vůči držiteli cizozemského motorového vozidla, jestliže se při vstupu na československé státní území vyhnul celnímu řízení a nesplnil povinnost zaplatit pojistné.

(2) Poruší-li pojištěný vědomě nebo z nedbalosti povinnosti stanovené vyhláškou ministerstva financí [§ 81 odst. 1 písm. e)], má pojišťovna proti němu právo na náhradu částky, o kterou se tím její náhradová povinnost zvyšila.

§ 79.

Přechod nároků na náhradu vůči třetí osobě na pojišťovnu.

(1) Nároky pojištěného vůči třetí osobě na náhradu škody způsobené provozem motorového vozidla přecházejí na pojišťovnu, pokud nahradila škodu.

(2) Nahradila-li pojišťovna jen část škody, má pojištěný přednost před pojišťovnou při uspokojení svého nároku z majetku osoby odpovědné za škodu.

(3) Na pojišťovnu nepřecházejí nároky pojištěného vůči osobám, které s ním žijí ve společné domácnosti nebo které jsou na něho odkázány svou výživou, ledaže škodu způsobily úmyslně nebo přísluší-li pojišťovně vůči pojištěnému právo postihu podle § 78. Na pojišťov-

nu rovněž nepřecházejí nároky pojištěného vůči držiteli motorového vozidla a vůči osobám, které s držitelem motorového vozidla žijí ve společné domácnosti nebo které jsou na něho odkázány svou výživou, ledaže škodu způsobili úmyslně nebo přísluší-li pojišťovně vůči držiteli motorového vozidla právo postihu podle § 78.

§ 80.

Následky neplacení pojistného.

(1) Pojistné (po případě zvýšené pojistné), s jehož placením je držitel motorového vozidla v prodlení, lze vymáhat na jeho náklad správní exekucí. Správní exekuce se provádí na návrh pojišťovny, jestliže držitel motorového vozidla pojistné nezaplatil, ač byl pojišťovnou o zaplacení písemně upomenut, a do patnácti dnů proti upomínce nic nenamítal. Exekucním titulem je výkaz pojišťovny o nedoplatecích.

(2) Jestliže se držitel motorového vozidla vyhnul povinnosti platit pojistné, nebo nebyla-li splněna povinnost zaplatit pojistné z cizozemského motorového vozidla, které vstoupilo na československé státní území, aniž bylo podrobeno celnímu řízení, náleží pojišťovně zvýšené pojistné ve výši trojnásobku pojistného příslušného za každý i započatý kalendářní měsíc, za který nebylo pojistné zapláceno.

(3) Ohlásil-li držitel motorového vozidla o vozidle nebo o způsobu jeho použití ze své viny nesprávně údaje, které jsou rozhodné pro výši pojistného, a zaplatil-li pojistné nižší sazbu nebo jen částečně, náleží pojišťovně obdobně podle odstavce 2 trojnásobek částky, o kterou byla zkrácena.

§ 81.

Prováděcí předpisy.

(1) Předpisy potřebné k provedení této části vydá ministerstvo financí v dohodě se zúčastněnými ministerstvy vyhláškou v úředním listě. V ní stanoví zejména také:

- a) jakou částkou je omezena výše pojistné náhrady za zničení, poškození, odcizení nebo ztrátu věcí,
- b) které osoby se považují za rodinné příslušníky pojištěného,
- c) hranice, ve kterých budou hrazeny škody v případech § 76 a jakou měrou budou v takových případech hrazeny škody na věcech,
- d) ve kterých případech, v jaké výši a vůči komu má pojišťovna právo na část náhrady, kterou vyplatila,

- e) povinnosti pojištěného, dojde-li k nehodě,
- f) předpisy o placení pojistného a kdy nastává prodlení v placení pojistného.

(*) Ministerstvo financí stanoví vyhláškou v úředním listě, kdy a v jakém rozsahu končí platnost dosavadních pojištění a do kdy a jakou část pojistného z těchto pojištění pojišťovna vrátí.

ČÁST ČTVRTÁ.

Účinnost a provedení.

§ 82.

Účinnost zákona.

(1) Zákon nabývá účinnosti, pokud se tak nestalo již dříve, dnem 1. listopadu 1951.

(2) Ustanovení § 8 odst. 3 a § 14 zákona nabývají účinnosti dnem 1. března 1951 a ustanovení jeho § 21 dnem 1. ledna 1952.

(3) Povinnost pojišťovny odvádět Fondům pro podporu při úrazech motorovými vozidly příspěvek podle § 65 zákona č. 81/1935 Sb., o jízdě motorovými vozidly, a podle § 3 nařízení s mocí zákona č. 318/1939 Sl. z., kterým se zřizuje „Fond pro podporu při úrazech motorovými vozidly“ se sídlem v Bratislavě a kterým se mění některé předpisy zákona o jízdě motorovými vozidly, zaniká dnem 1. března 1951.

Účinnost a provedení nařízení.

§ 83.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1951 s výjimkou

- a) ustanovení §§ 35, 36, 65 až 71 a 81, která nabývají účinnosti dnem vyhlášení, a
- b) ustanovení §§ 46, 47 a 73 až 80, která nabývají účinnosti dnem 1. března 1951.

§ 84.

Toto nařízení provedou ministři národních bezpečností, dopravy, vnitra, financí, stavebního průmyslu, těžkého průmyslu, spravedlnosti a národní obrany v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Fierlinger v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r. Dr. Rais v. r.

Nosek v. r. Kliment v. r.

Kopřiva v. r. Petr v. r.

Kabeš v. r. Dr. Ing. Šlechta v. r.